

РЕШЕНИЕ

№ 11840

гр. София, 12.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5471** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. А. Б., гражданин на Сирия срещу Решение № 6047/10.05.2024 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано да се събере на територията на Република България със своите родители З. Рамо Х. – майка и Б. А. Н. - баща.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон и в нарушение на административно-производствените правила. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. В хода на проведеното административно производство са представени достатъчно убедителни доказателства, че родителите на Х. А. Б. не са в състояние сами да се грижат за себе си, поради тежките здравословни проблеми, от които страдат.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и добавя допълнителни пояснения към направеното искане. Назначеният му по реда на ЗПП адвокат Т. И. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени

доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С влязло в сила Решение № 12708 от 23.08.2023 г. на Председателя на ДАБ-МС, на Х. А. Б. е предоставен хуманитарен статут. Със същото решение е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец.

С молба с рег. № УП 4957 от 01.02.2024 г., оспорващият е направил искане за събиране на територията на Република България със своите родители З. Рамо Х. - майка, [дата на раждане] в А. К., Сирия и Х. А. Б. - баща, [дата на раждане] в М., Сирия. Чужденецът е представил фотокопия от национални паспорти на родителите му издадени в Сирия и медицински документи, във връзка с оказана на двамата медицинска помощ в Република Турция.

С Х. А. Б. е проведено интервю, обективизирано с протокол с рег. № УП 4957/15.02.2024 г. Оспорващият е посочил, че баща му има проблеми от белия дроб. Направена му е операция и половината му дроб е премахнат. Твърди, че той има болки в коленете и не може да стои прав. Съобщава, че майка му има наднормено тегло, диабет и не може да движи ръката си, поради възпаление на нерв. И на двамата са извършени по спешност операции в Турция. Посочва, че в Сирия са останали братята му и сестри, но те са в други градове и едвам се справят. На двамата родители е назначено медикаментозно лечение. Оспорващият твърди, че е взел под наем голям апартамент и желае да се събере с родителите си, за да се грижи за тях. Посочва, че работи непостоянно в хотел, ресторант и автомивка.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Заместник-председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за разрешаване на Х. А. Б. да се събере на територията на Република България с родителите си, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-1510/20.06.2024 г., съставена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно състоянието на здравеопазването в Сирия и възможностите за достъп до медицински грижи и лекарства.

Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на Х. А. Б. лично и в присъствието на преводач, видно от положения подпис на 16.05.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 29.05.2024 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - заместник-председател на ДАБ, на който съобразно предвидената в нормата на чл. 52 от ЗУБ (изм. ДВ бр. 89 от 2020 г.) възможност председателят на ДАБ надлежно е делегирал правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - т. 4 от ЗУБ с представената по делото заповед № ЦУ-РД05-788/21.12.2023 г. на председателя на ДАБ.

Административният акт е издаден в предвидената в закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му.

Между страните няма спор за това, че З. Рамо Х. и Б. А. Н. са родители на Х. А. Б..

Спорен е момента относно това дали двамата родители, могат да бъдат приети за членове на семейството на оспорващия, за които са налице условията за събиране на територията на страната с лице, на което е предоставена международна закрила. Съгласно чл. 4, § 2 от Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството, държавите-членки могат със закон или подзаконов нормативен акт да разрешат влизането и пребиваването по смисъла на настоящата директива, при условие че са спазени изискванията на глава IV за следните членове на семейството - родственици от първа степен по пряка възходяща линия на кандидата или неговия съпруг, когато те се намират на тяхна издръжка и не се ползват с необходимата семейна подкрепа в страната на произход.

Българският законодател, в съответствие с цитираната разпоредба на правото на ЕС е установил в § 1, т. 3, б. "в" от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците критериите, съгласно които е възможно събирането на лице, на което е предоставена международна закрила с родителите му. Според тази разпоредба, членове на семейството са родителите на всеки от съпрузите, които не са в състояние сами да се грижат за себе си поради напреднала възраст или тежко заболяване и се налага да живеят в едно домакинство със своите деца. Т.е. за да се разреши събиране на чужденец с неговите родители, които се намират в страната на произход е необходимо да са налице едновременно две предпоставки – 1. да са в напреднала възраст или да страдат от тежко заболяване и 2. посочените две обстоятелства да не им позволяват да се грижат сами за себе си, поради което се налага да живеят в едно домакинство с децата си, т.е. да не се ползват с необходимата семейна подкрепа в страната на произход.

Настоящият съдебен състав приема, че в момента З. Рамо Х. и Б. А. Н., които са на 54 години не са в напреднала възраст. Напредналата възраст е един от етапите на старостта, която е крайният резултат от стареенето. Това е непрекъснат процес, който протича от момента на раждане на човека. Продължителността му зависи от генетичните фактори, както и от начините и условията на живот на даденото лице. Световната Здравна Организация разделя старостта на 3 етапа: 60-75 години – напреднала възраст, т.нар. ранна старост, 75-90 години – старческа възраст, т.нар. късна старост и над 90 години – т.нар. дълголетие.

От друга страна не се установява, че родителите на оспорващия страдат от тежко заболяване. Видно от приложените медицински документи на двамата е било оказвана медицинска помощ в Република Турция.

Б. А. Н. е претърпял оперативно лечение на пневмоторакс в периода 14.05.2019 г. – 18.05.2019 г., след което е изписан с данни за подобрение, като му е назначено медикаментозно лечение.

На З. Рамо Х. са правени изследвания и на 26.04.2019 г. е проведена интервенция на десен горе крайник, като същата е изписана за възстановяване.

В хода на административното производство и за двамата родители са представени протоколи за извършени изследвания, от които не се установява те да страда от никакви тежки заболявания, които да налагат други лица да се грижат за тях.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият посочи, че родителите му по принцип живеят в [населено място], но в момента са в [населено

място] в Турция. Има четири братя и една сестра. Единият от братята му живее в Германия, като всички помагат на родителите, които са с влошено здравословно състояние, но Турция могат да се лекуват безплатно, т.е. към настоящият момент изпращането на парични средства на З. Рамо Х. и Б. А. Н. е достатъчно покриване на нуждите им, включително и за закупуване на лекарства и храна, а състоянието им позволява да се грижат сами за себе си, поради което не се налага да живеят в едно домакинство с децата си.

В светлината на изложеното съдът намира, че е необходимо да отбележи, че не може да приеме за достоверно и логично твърдението на оспорващия, че желае да се събере с родителите си за да се грижи за тях. Същият е с предоставен хуманитарен статут в Република България. Твърди, че работи, без обаче да представя доказателства за доходи. Посочва, че е наел голям апартамент, където ще ги настани, но по делото е приложен единствено договор за наем на стая от 5 кв.м. в подземен етаж на [улица] (същият адрес е посочен в жалбата, като адрес за призоваване), където очевидно няма как да настани родителите си. Тези обстоятелства поставят под съмнение възможността на Х. А. Б. да се грижи за родителите си, в случай на събирането му с тях.

По отношение на изясняването на обстоятелствата, свързани с достъпа до медицински услуги в Сирия, съдът служебно е задължил ответника да представи необходимата информация за това.

Оспорващият не отрича, че родителите му са получили медицинска помощ, във връзка с констатираните заболявания в Република Турция безплатно.

От друга страна, видно от приетата по делото без оспорване справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, се установява, че според публикуваните и актуални към момента Насоки за Сирия, на Агенцията на ЕС за убежището (АЕСУ) общата липса на здравеопазване, образование или други социално-икономически елементи (напр. положение на вътрешно разселени лица, трудности при намирането на възможности за препитание, жилище) в страната не се считат за попадащи в обхвата на нечовешкото или унизително отношение съгласно член 15, буква б) на Директива 2011/ЕС/95, освен ако има умишлено поведение от страна на субект, по-специално умишлено лишаване на даден кандидат за закрила от подходящо здравно обслужване.

В справката се посочва още, че общественото здравеопазване в Сирия страда значително в резултат на конфликта и поради липсата на поддръжка на здравната инфраструктура, емиграцията и атаките срещу здравни специалисти и колапса на фармацевтичната индустрия. Тринадесет години на конфликт и тежки западни санкции оставят сирийската здравна система с изключително много проблеми, сред които унищожени болници и фармацевтични фабрики, както и от хроничен недостиг на медицински персонал и животоспасяващи лекарства, съобщават хуманитарни служители и здравни специалисти. Миналата година Министерството на здравеопазването стартира Националната стратегия за първична здравна помощ 2023-2027 г., инициатива, разработена е техническата подкрепа на СЗО. Според СЗО въпросната инициатива очертава приоритетите на министерството за постигане на универсално здравно покритие и определя пътна карта за възстановяване на здравната система на Сирия. Стратегията има потенциала да повлияе на живота на милиони сирийци, като гарантира достъп до грижите, от които се нуждаят, намалява разходите за здравеопазване и подобрява здравните резултати, особено за най-уязвимите

сегменти от сирийското население. Независимо, че голяма част от болниците и здравните центрове не функционират напълно, населението не е лишено напълно от медицински грижи. Има недостиг на лекарства, поради разрушаването на някои от фармацевтичните заводи, които основно са задоволявали търсенето на медикаменти до началото на войната, но липсата им се покрива до някаква степен от внос и от дарения на международни донори и неправителствени организации.

Изложеното мотивира съда да приеме, че в страната на произход на жалбоподателя, където живеят родителите му съществува достъп до медицински услуги, макар и в затруднена степен. Същото се отнася и до третата сигурна държава – Република Турция, в която те пребивават в момента и където достъпът до здравни услуги освен, че е достъпен, е и безплатен. Нито здравословното им състояние в момента, нито напредналата им възраст са такива, че те да не могат да се грижат сами за себе си и да се налага да живеят с децата, които към момента ги подпомагат финансово, за да могат те да задоволят нуждите си от прехрана, подслон и лекарства.

По изложените съображения съдът намира, че на жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. Б., гражданин на Сирия срещу Решение № 6047/10.05.2024 г. на Заместник-председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано да се събере на територията на Република България със своите родители З. Рамо Х. – майка и Б. А. Н. - баща.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.